

opusdei.org

Meditacije: srijeda petog tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom ovih dana korizme.

26.03.2024.

- Štovati Boga cijelim svojim životom
 - Ozdravljenje naših želja
 - Klanjanje u svetoj Misi
-

Kralj Nabukodonozor podigao je zlatni kip visok osamdeset lakata. Svi su se njegovi podanici okupili i počeli štovati kip. Svima koji to ne bi učinili prijetila je smrtna kazna – bili bi bačeni u užarenu peć. Unatoč tome, Šadrak, Mešak i Abed Nego odbili su se pokloniti kraljevoj zapovijedi. Kada je Nabukodonozor za to saznao, naredio je da ih dovedu pred njega. Pun bijesa, podsjetio ih je na kaznu koja ih čeka: „Ako li mu se ne poklonite, bit ćete smjesta bačeni u peć užarenu, i koji je taj bog koji bi vas izbavio iz ruke moje?” (*Dn 3,15*). Trojica mladića odgovorili su mu ujedinjeni i s velikim povjerenjem: „Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju. No ako tpg a i ne učini, znaj, o kralju, mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao” (*Dn 3,17-18*).

Poput prvih mučenika, Šadrak, Mešak i Abed Nego bili su spremni

proliti svoju krv kako bi svjedočili istinsko štovanje Boga. Oni nas podsjećaju da je sve što činimo u našem svakodnevnom životu pozvano slaviti Boga. To je najvažnija stvarnost u našim životima: razviti kontemplativno srce koje usmjerava sve što radimo prema Bogu. „Svi mi, u vlastitom životu, svjesno i možda ponekad nesvjesno, imamo vrlo jasan poredak prioriteta u onome što smatramo važnim. Štovati Gospodina znači dati mu mjesto koje mu pripada; štovati Gospodina znači izjaviti, vjerovati – ne samo riječima – da je On jedini koji uistinu vodi naše živote.”[1] Crkva nas tijekom korizme poziva da krenemo putem obraćenja, da preusmjerimo svoj život tako da ljubav prema Bogu i bližnjemu bude naša najvažnija svakodnevna briga.

Nabukodonozorova reakcija bila je brza i žestoka. Naredio je slugama da sedam puta jače nalože vatru u peći i da bace Šadraka, Mešaka i Abed Nega u nju. No mladići su ostali nepovrijeđeni jer je anđeo Gospodnji sišao kako bi ih zaštitio. Oni su tada koračali usred plamena, pjevajući himne Bogu i blagoslivljajući Gospodina: „Blagoslovljen i hvaljen budi, Gospode, Bože otaca naših, i i neka ime tvoje bude slavljeno do vijeka!” (*Dn 3, Molitva Azarijina, 1-3*).

Put klanjanja počinje željom – unutarnjim porivom koji nas vodi da nadilazimo ono što je odmah vidljivo i prigrlimo život koji nam Bog nudi. Ovo su iskustvo doživjela i trojica mladića. Odbili su mirniji život koji bi imali da su poslušali kralja jer su prije svega željeli slaviti Boga. I premda se činilo da je smrt u peći neizbježna, Bog im je dao spasenje

kakvo nitko od prisutnih nije mogao ni zamisliti – osim možda njih samih.

„Želja vodi do klanjanja, a klanjanje obnavlja našu želju. Naša želja za Bogom može rasti jedino kada se stavljamo u njegovu prisutnost. Jer samo Isus ozdravlja naše želje. Od čega? Od tiranije potreba.”[2] Kada slavimo Boga, pročišćavamo želje našeg srca, tako da one ne ostanu vezane uz naše trenutne potrebe, već se otvore ljubavi prema Bogu i braći i sestrama. Tada nećemo tražiti samo ugodan i siguran život, već ćemo otvoriti svoje srce Božjim iznenađenjima.

Svaki dan imamo priliku sudjelovati u najvećem činu štovanja – svetoj Misi. Svaki put kada se u misnoj Žrtvi obnavlja smrt i uskrsnuće našega Gospodina, Isus nam se predaje. Baš

kao što se njegova spremnost da izvrši Očevu volju očitovala u njegovom potpunom predanju na križu, tako i mi, kada sudjelujemo u svetoj Misi, govorimo Bogu: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.” (*Lk* 23,46). U intimnom sjedinjenju s Kristovom žrtvom, svaki aspekt našeg svakodnevnog života poprima božansku vrijednost, što nas potiče da sve radimo što je bolje moguće, iz ljubavi prema Bogu.

„U svetoj Misi štujemo Boga: ispunjavamo s ljubavlju prvu dužnost stvorenja prema Stvoritelju: 'Gospodinu, Bogu svome, klanjaj se i njemu jedinom služi' (usp. *Pnz* 6,13; *Mt* 4,10). No, to nije hladno, vanjsko klanjanje sluga, već prisna privrženost i nježna ljubav kakva dolikuje sinu.”[3] Naše klanjanje u euharistijskoj žrtvi nije samo izbjegavanje rastresenosti tijekom Mise, već znači uskladiti sve sile naše duše s Kristovim srcem. Kao što nas

jedna od misnih predslavlja potiče, želimo dati glas cijelom stvorenju kako bi moglo pjevati: "Svet, svet, svet, Gospodin Bog Sabaot!"[4]

Živjeti svetu Misu s dubokom pobožnošću vodi nas da se dobro pripremimo za proslavu Kristova vazmenog otajstva. Jer upravo tu ulazimo u njegovo djelo spasenja. U ovom nekrvnom obnavljanju njegove žrtve, nalazimo i našu Majku – Mariju, koja je pod križem podupirala svoga Sina svojom prisutnošću. Možemo zamoliti Mariju da nam pomogne živjeti svaku euharistijsku proslavu s istinskom željom da budemo blizu Isusa na njegovu putu prema križu.

Top of Form

[1] Papa Franjo, Homilija, 14. travnja 2013.

[2] Papa Franjo, Homilija, 6. siječnja 2022.

[3] Sveti Josemaría, *Ljubiti Crkvu*, br. 46.

[4] Četvrta euharistijska molitva, predslovlje.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
meditacije-srijeda-petog-tjedna-
korizme/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-srijeda-petog-tjedna-korizme/) (8.08.2025.)